

“Ik loop met een stofzuiger. Hoe loop jij?”

Door Marina Kunert 16 Dec, 2021 07:00:00

Productmanager Daniel Melin en het team uit Zweden kwamen met een vrij ongebruikelijk idee om een van de eigenschappen van ons product te bewijzen. Ze wilden benadrukken hoe comfortabel de nieuwe draadloze rugzakstofzuiger BVL 5/1 Bp is en namen hem mee voor een ultieme testrit - een testrit van 100 km om precies te zijn.

Om 5.30 uur en bij 0 graden Celsius begon Daniel Melin op 9 december aan zijn "proefloop". 15 uur en 59 minuten later had hij de afstand afgelegd. In het interview vertelt hij over storytelling in marketing en deelt hij verhalen van zijn veelbewogen dag - van skiën in plaats van hardlopen tot collega's die warme chocolademelk meebrengen en ongebruikelijke drijfveren waardoor hij sneller kon rennen. En natuurlijk laat hij ook zien hoe comfortabel het eigenlijk was.

Toestel op zijn rug en in zijn hand: Zo begon Daniel Melin aan de 100 km loop.

Hoi Daniel. Allereerst: gefeliciteerd! 100 km lopen is al een prestatie op zich, maar in de winter... in het donker... en met uitrusting op je rug en in je hand... WOW. Hoe ging dat?

"Het ging naar omstandigheden goed. Zoals je al zei, het weer werkte die dag niet mee. Op een groot deel van de weg was er sneeuwbrig en dat was moeilijk. Ik moest soms stappen,

anders zou ik uitglijden en vallen. Er viel ook sneeuw, dus de hele rugzak was bedekt met sneeuw en met heel de uitrusting zag ik eruit als een heel rare witte man.

Ik zou zeggen dat de grootste uitdaging was om de buis en de slang de hele tijd in mijn hand te houden. Het is één ding om ermee te werken, maar het zo lang vasthouden werd na een tijd vervelend omdat ik er niet normaal mee kon rennen. Je raakt uit balans als je iets in één hand hebt en het moet vastgrijpen. Mijn vingers werden koud, dus ik moest vaak van hand wisselen.

Een andere uitdaging was dat ik niet genoeg water had meegenomen. Ik had eigenlijk wat waterflessen in de BVL geplaatst waar de tas hoort te zijn, dus het was eigenlijk een stuk zwaarder dan het moest zijn. Ik heb water bijgevuld tijdens de lunch.”

Je hebt geluncht in een Kärcher Center, toch?

“Ja, ik stopte daar ongeveer 30-40 minuten, kleepte me om en lunchte met de anderen. Het was leuk. Ik was al zo lang alleen in het donker, dus het was fijn om met mensen te praten.”

Je zei dat je de run deed om je aan de belofte aan klanten te houden dat het toestel echt zo comfortabel is. Nu... eerlijk onder collega's: Was het dat?

“Niet de eerste 2 kilometer omdat ik niet alle riemen en alles goed had afgesteld. Ik moest stoppen en echt alles aanpassen. Daarna was het geen probleem. Het enige dat ik moest verwijderen was de gele haak aan de achterkant van de machine die kan worden gebruikt om hem op te hangen. Omdat hij in mijn rug groef. Verder had ik geen problemen met de rugzak. Wat lastig was, was het weer en mijn vermoeide benen. Misschien ben ik niet zo jong meer als ik dacht dat ik was (lacht).”

Dus neem ons mee door enkele van de hoogtepunten en de dieptepunten van de dag.

“De meeste hoogtepunten waren vóór de lunch omdat het weer beter was. Het was een paar graden onder min, knapperige witte sneeuw en de natuur was mooi. In het begin gebeurde er iets grappigs. Ik stopte bij een fort en dacht dat ik een toffe foto kon maken van een diep gat in de muur. Maar als ik ernaartoe liep, hoorde ik geschreeuw en gewoerschoten van diep binnenin. En ik realiseerde me dat ik helemaal alleen in het donker was, dus ik wilde er meteen uit. Op dat moment zag ik een bord dat het een geautomatiseerde geluidsattractie voor toeristen is die wordt getriggerd door beweging. Maar mijn hart stond even stil. Een ander hoogtepunt was toen de marketingafdeling opdook met warme chocolademelk. Ik had het toen echt nodig, het was na zo'n 65 kilometer.

Dieptepunten waren onder andere de smeltende sneeuw en de sneeuw in de stad. Het was soms totaal onmogelijk om te rennen. Op een gegeven moment stond ik stil en gleed neerwaarts op het ijs onder de sneeuw, bijna alsof ik aan het skiën was. Mijn absolute dieptepunt moeten de laatste zes of zeven kilometer zijn, want daar leek geen einde aan te komen.”

En toen stond er een groot welkomstcomité te wachten?

“Niet echt want ik eindigde bij mij thuis. En ik heb deze runs eerder gedaan, alleen zonder de rugzak. Dus mijn familie waren eigenlijk de minst geïnteresseerde mensen. Ze hadden zoiets van 'oh, je bent thuis, oké'. Ze waren wel nogal geamuseerd toen ik met de rugzak aan het rennen was, en hun enige reactie was 'vertel niemand dat jij het bent' (lacht).”

Wat waren de andere reacties die je kreeg? Ik hoop wat enthousiaster.

“Ik heb wat live berichten gepost en er was veel belangstelling en veel reactie op onze Professional Facebook-pagina. Dat was een van de belangrijkste redenen waarvoor ik het deed: de marktbelangen vergroten en dat hebben we gedaan. We hebben eigenlijk al dealers die dit willen zien en een presentatie willen boeken.”

En hoe zit het met gewone mensen op straat die je hebben gezien? Was jij gewoon de "gekke man die met een rugzak rent"?

“Ja dat was ik eigenlijk (lacht). Soms toeterden mensen en soms zwaaide ik naar ze terug. Toen ik de stad binnenkwam en iedereen rond 17.00 uur het werk verliet, was het erg druk. Ik wilde niemand raken met een slang of zo, dus liep ik gewoon met ze mee. Ik kreeg wat vragen over wat ik aan het doen was en het was op dat moment moeilijk uit te leggen. Ik was moe en had lange tijd in de kou doorgebracht, het was moeilijk om goed te praten want mijn mond en mijn gezicht waren bijna bevroren. Dus het was moeilijk om dit alles samen te vatten en dan zei ik meestal gewoon: 'Ik loop met een stofzuiger. Hoe loop jij?'

Op een gegeven moment liep ik langs een school en daar waren jongens van zo'n 15, 16, 17 jaar die deden wat jongens doen op die leeftijd, dingen roepen. Dus ik bleef maar zwijgen en rende door. In dezelfde buurt was er een andere school en ik wilde bijna omlopen omdat ik me realiseerde hoe ik op dat moment moest stinken. Ik had zoveel uren gerend en ik rook de frisse geur van deze groep meisjes rond 15, 16, 17. En toen dacht ik, hier komt een

oude, bezwete man, dat voelde niet goed (lacht). En toen ben ik sneller gaan lopen tot ik voorbij deze kinderen was.”

Terug naar het begin: hoe kwam je eigenlijk op dat idee?

“Ik ben meer en meer bezig met een verhalende vorm van marketing omdat ik denk dat je iets anders nodig hebt dan enkel 'een man met een wit overhemd die praat over een product'. We zijn zo innovatief bij Kärcher en we lanceren zoveel producten dat je voor sommige producten een soort interne marketing moet doen om de aandacht van de verkopers te trekken. En we wilden ze een verhaal geven om te vertellen, niet alleen een blad met cijfers.

Samen met ons marketingteam hebben we besproken hoe we het product kunnen promoten. We dachten erover om iemand het toestel op de rug te laten dragen en te vertellen hoe die persoon de dag doorbracht. Maar we realiseerden ons dat dit in scène leek te zijn gezet. Als grap zei ik dat ik dat hij er gewoon mee kon gaan rennen. Ik probeerde toen een beetje door de gangen te lopen om te zien of het werkte en ik voelde dat de riemen en alles goed op hun plaats bleven. Eerst dachten we eraan om er een marathon mee te lopen, maar dat voelde ik niet. Toen begonnen we te praten over een dubbele marathon en het eindigde op 100 km.”

Zou je zeggen dat er een speciaal soort passie voor je werk nodig is om zo ver te gaan om een punt te bewijzen? Of ben je gewoon heel koppig?

“Ik denk dat beide dingen waar zijn (lacht). Soms lachen mensen me uit omdat ze zeggen dat ik nooit iets op een normaal niveau kan doen, ik moet tot het uiterste gaan in alles wat ik doe. Ik denk dat dat mijn persoonlijkheid is en mijn vrouw zegt eigenlijk hetzelfde. Als ik een aquarium wil, moet ik bijna een doctoraat in mariene biologie hebben en het niet gewoon kopen zoals een normaal persoon. Ik moet boeken gelezen hebben en er alles over weten. Maar ik mik graag hoog, zelfs als ik 8 van de 10 keer faal.

Ik doe dingen graag een beetje over de top en dat is eigenlijk een goede combinatie met ons marketingteam en onze salesmanagers, want het brengt ons tot goede ideeën. Als ik uit een vreemde hoek kom en zij uit een andere hoek, dan is het de mix die de magie maakt.”

"Als ik er moe uitzie, is dat omdat ik het ben". Met dit Facebook-bericht beëindigde Daniel Melin zijn live-verslaggeving op de dag van zijn run.